

Na cesti.

Dad poljem, od suše ožganim,
Poldanski zrak plameni,
Med poljem široka cesta
V neznane kraje drži.

Jaz hodim po cesti beli
In gledam čez daljno plan . . .
Nikjer drevesa, da potnik
Počil bi utrujen, prašan!

Veselje mi vsako umira
Na svetu puščobnem tem;
Res, cesta, besede hvalne
Nobene tebi ne vém!

In vender — čarobna obséma
Na trudne mi lega oči:
Vsa cesta je zlajci živa,
Za potnikom potnik hiti . . .

Zamaknjen jih gledam vse óne,
Ki kdaj so hodili tod;
Iz raznih so prišli krajev,
Bog sam vé, kdaj in odkod! . . .

Nad poljem, od suše ožganim,
Trepeče poldanski sev,
V dnú srca ménii giblje
Minulih se časov spev . . .

A. Funtek.

Molčeči govor.

Obleko na sebi uredil,
Klobuk si je skrbno očedil,
Popravil si kito za trak
In v kôšnjo odšel je junak.

•Najlepši da fant je v bližini,
Ta misel dekleta jedini,
In mnogo grabilice lepé
Zavidno o njem govoré.

A jedna posluša besede,
Na zémlio obrača poglede,
V obrazek udarja ji kri —
Takó se molčeč govorí . . .

y.

Utve.

Vjézero so se spustile
Utve, ptice zlatokrile,
V valih plavale vodá,
Ko do bréžnih tál prispele,
Jadermo so odletele
Pod neskončni svòd nebá.

Take so, mladenič, nade
V nežnem krilu duše mlade;
V sén te zibljejo mamèč.
Hitro, kakor se vdomòvil,
Rój se bode njih odslòvil,
Vrnil najbrž vikdar več!

L. V.

